

værende Tider her i Landet ikke ere gunstige for de Interesser, som jeg repræsenterer. Det ved jeg meget vel, derfor maa man nøjes med smaa Skridt. Hvis Forslaget gaar igennem, er det ganske vist et Fremskridt paa enkelte Omraader, og maaste et Tilbagekridt paa andre. Det er uanseligt at afgøre; men jeg vil erklære, at jeg fuldt ud accepterer Forslaget, og skal i det andet Ting gøre mit for, at det kan gaa igennem.

Hedemann: Som det blev fremhævet af den 9de kongevalgte Landstingsmand (Steffensen) ved dette Forslags Fremsettelse, er Forslaget et Tilbud, der gøres fra dette Ting til det andet om at komme til enløsning af den Konflikt, som i Fjor var til Hinder for en regulær Finanslov. Jeg maa for mit Vedkommende sige, at det er kun under den Forudsætning, at jeg er gaaet med som Forslagsstiller til dette Forslag. Jeg maa ligesom den højtærede Minister indrømme, at Forslaget i militær Henseende ikke er fuldt tilfredsstillende, idet det ikke hæver alle de Mangler, der flæbe ved den nuværende Hærorfning, og heller ikke giver de Forbedringer til Hæren, som man kunde ønske. Men naar man vil bedomme Forslaget, maa man tage Hensyn til, hvilke Opgaver der skal løses. Den højtærede Krigsministeren har hentydet til, at han i det andet Ting har forelagt et Lovforslag, hvis Bestemmelser angaa dels de forskellige Udviklinger, som kræves af de faktiske Forhold for Djebliffet, derunder en Udvidelse af Forstærkningens Kammer og særlig den sjællandske, dels indfører de nødvendige Øvelser for Forstærkningen og dels endelig foreskriver en forandret Tjenesteturnus for at komme bort fra Manglerne ved den nuværende Hærløv. Forslaget vil medføre, som Ministeren nævnte, en forøget Udgift af 600,000 Kroner. Mod dette Forslag stillede det andet Tings Flertal den bestemte Fordring, at der skulde staves en Medgang paa det ordinære Budget af 300,000 Kr. Og da denne Fordring, saaledes som den fremkom i Fjor, ikke kunde accepteres, hverken af Landstinget eller af Regeringen, maatte man opgibe at søge at imødefomme Folketingets Fordring, og dermed overhovedet at komme til Enighed paa det militære Omraade.

Det er klart, at den ved de faktiske Forhold nødvendiggjorte Udvidelse af Fæstningsartilleriet og Ingeniørkorplet kræver Benge, og naar man ikke kan komme til Enighed med det andet Ting om at bevilge disse Midler, er det nødvendigt at søge at udfinde, om man paa anden Maade kan spare

Benge paa andre Dele af det militære Budget, saaledes at de Udgifter, der ere blevne forarsagede ved disse Udvidelser, kunde blive dækkede. Den højtærede Krigsminister nævnte ogsaa, at en saadan Besparelse kunde ske paa to Maader, enten ved Indskrænkning af Hærens Afdelinger eller ved Redskættelse af Tjenestetiden. Men ingen af disse Beje er efter min Mening tilraadelig. Jeg kan ikke tilraade dem, set ganske i Almindelighed. En Indskrænkning af Hærens Afdelinger vilde bethde, at vor mobile Hær ikke kunde løse den Opgave, som er stillet den, og som bestaar i at dække vort Lands Neutralitet og i paakommende Tilfælde dække Sjælland mod en Vandgang. Dertil kommer, at der ved en Indskrænkning af Afdelingerne vil ske en Forrykkelse af alle Kommandoforhold og en Omordning af alle Afdelingerne og — jeg maa maaste bruge det Udtryk: en Demoralisation af Hæren, som kunde være farlig i det givne Øjeblik. — Heller ikke kan jeg i ganske Almindelighed tilraade en Indskrænkning af Tjenestetiden; vi ere allerede langt nok nede i den Henseende. Den højtærede Krigsminister nævnte selv, at han i sit Forslag havde foreslaaet for Fodfolkets Vedkommende en Medgang i Tjenestetid af 15 Dage. Jeg finder den ganske vist heller ikke ønskelig, men nu har man en Gang gjort dette Tilbud, og som Ministeren udtrykte sig: hvad man har givet, kan man ikke let faa tilbage igen.

Hvorledes vi nu ere komne til den Ordning, som her er foreslaaet, skal jeg tillade mig ganske kort at fremstille, idet jeg ligesom den højtærede Minister skal følge Lovforslagets Paragraffer saa nogenlunde. — Befolkningens Tilvækst er i en stadig Stigen, og det viser sig, at Fodfolket, som faar den udstrevne Hærmasse, efter at alle de andre særlige Korps og Garder have faaet deres Rekrutter, i Mar endogaa vil faa 7,000 Mand. Ved en saadan Stigning kommer man til det Forhold, at de nuværende Kammer ikke kunne optage alt Mandstabet, og man vil næppe kunne tro, at det vil være muligt at faa Folketinget til at bevilge større Kammer til Fodfolket i samme Forhold som Rekrutmassen vokser. Derfor ere vi komne til det Forslag, som findes i § 2 under Fodfolket, som gaar ud paa, at kun en større Del af Rekrutmassen gives en Uddannelse omtrent svarende til den, de nu faa. Man er da gaaet til det samme Tal som foreslaaet i Forslaget i 1880, og som figurerer paa Finansloven hvert Mar, nemlig Tallet 4,800. Gaa vi ud fra de Tal, som bleve fremhævede af den ærede 9de kongevalgte Landstingsmand ved Fremsettelsen af Lov-